

Tajana Vujnović

FONTANE I MEDVJEDI

Uzimam kalašnjikov u ruke, odnosno automatsku pušku AK 47. Zašto se tako zove, nemam pojma. Ne propitujem, nije mi navika. Internet i fontane i Grad su se pobrinuli za to.

Luka čisti cijev svog oružja i po stoti put provjerava je li prazna. Prsti s izgriženim noktima su mu prljavi od baruta, ulja i znoja. Ali ponajviše od straha.

S druge strane ulice, skutreni uz rub ruševne zgrade su Marta i Marija, znane kao dvostruki M i za pet godina mlađe od mene te Stari Josip, odnosno samo Stari u našim krugovima. Možda četrdeset i tri godine i nije staro za nekadašnje pojmove, ali Grad i smak svijeta su učinili svoje. Njegove su godine bile odličje koje je jasno kazivalo: Ja sam sposoban. Drži se mene i poživjet ćeš i ti.

A za što je bio sposoban?

Za Grad.

Cijev moje puške je zabljesnula na vrućem popodnevnom suncu. Luka je napokon umetnuo spremnik s mecima u svoje kućište i upitno me pogledao. Kimnuo sam prema Starome i dvostrukom M. Bili smo spremni, neka nam Grad bude milostiv.

Ipak se ne ide svaki dan u lov na medvjeda.

Stari nam je mahnuo i počeli smo hodati na prstima po raspucalom asfaltu iz čijih je pukotina provirivao korov i vrludati među bezbrojnim redovima stupića visine mojih koljena. Stari nam je pokušao objasniti za što su nekoć služili, ali nikad nisam shvatio kakve veze imaju džepovi i stupići.

Jaz među generacijama, pretpostavljam. Svi su znali da su današnja djeca bila najgora dosada.

Prestani razmišljati, prekorio sam se. Grad ne prašta. Grad ne zaboravlja. A mi smo bili napušteni u njemu, svi su pobjegli glavom bez obzira pred ovom vrućinom.

Dopustio sam vrelom zraku da mi ispuni pluća dok sam se tiho primicao parku, odnosno bolje rečeno džungli, čuvajući leđa Luki dok je dvostruki M čuvao leđa meni. Zgrade

su se izdizale nad nama, sunce je polako zalazilo iza njih. Katkad bih se pitao kako je bilo prije, za vrijeme dok je grad živio punim plućima. Ali ova vječna vrućina je učinila svoje. Ovo je bio naš svijet, naš Grad.

Jednom, Stari je rekao da je moguće uloviti i nešto još bolje od medvjeda. Stari je često pretjerivao, uloviti medvjeda bila je velika sreća, kamoli nešto drugo.

Dolazimo do parka i nastavljamo potrbuške. Puzimo kroz travu i grmlje, cijelo vrijeme imajući centralnu fontanu na vidiku. Dvije su stvari bile bitne u Gradu. Fontane i medvjedi. Nekoć nije bilo ni jednog ni drugog, Stari nam je znao pričati. Fontane su došle prije smaka svijeta. Medvjedi pak poslije, valjda su se spustili s istoimene gore koja se uzdizala nad Gradom.

Privlači ih arhitektura u kombinaciji s vodom, rekao nam je Stari. Samo zahvaljujući fontanama naš je Grad tako dobro opskrbljen njima. Kamen temeljac današnjeg društva.

Skriveni iza grmlja, dvostruke M, Luka, Stari i ja smo šutke čekali, pušaka uperenih u fontanu. Još malo i ulovit ćemo medvjeda.

Još malo i nahranit ćemo obitelj.

„Ma gdje su nestali?!“, žena srednjih godina je ubrzano koračala, odjevena u što je manje bilo moguće odjeće, a da bude pristojna. Njene su japanke gnječile užareni šljunak ispod nje. Pratila je stazicu koju su obrublјivali usahli grmovi, a težak ljetni zrak joj je pržio pluća dok se borila za zrak.

Obišla je većinu mjesta na kojima su se njeni dječaci igrali, ljuta što je njen muž i otac obitelji opet ostavio mobitel doma. Čut će on svoga Boga kad se vrate. Ova vrućina nije bila humana!

I onda ih je ugledala. Svog muža, Josipa, vječnog dječaka u duši, kako potrbuške leži u prašini između dva sina, oba premlada za osnovnu školu. Njihova je odjeća bila prekrivena znojem i prljavštinom, a plastične su puške izlile svoj sadržaj po njihovim leđima. Ali najgore od svega, do njih je ležao otvoren paket M&M bombona. Mrak joj je pao na oči.

Jeli su slatkiše prije Njenog ručka.

„Što to radite?!“, prosiktala je, strijeljajući pogledom svog muža.

Josip se trgnuo i okrenuo prema njoj, a njegove oči su se komično raširile. Ali prije nego što je mogao odgovoriti, njen stariji, Ivan je odgovorio: „Lovimo medvjede, mama.“

„Medvjede...“

Josip se nakašljao i osovio u sjedeći položaj. Igračka mu se zanjihala na leđima.

„Da, draga... medvjede.“

„I novorođenčad!“, oglasio se ovog puta njen mlađi, Luka.

„Molim?!“

Muž je krenuo mahati rukama kad mu se stala primicati. Srećom pa je grad bio napola prazan. Nitko neće vidjeti umorstvo koje je kanila počinuti.

„Lovimo tunje i slavuje, velebitske degenije i hrastove lužnjake!“, zahripao je prije nego što ga je dotaknula, panika očita u njegovom glasu.

Aha. Te medvjede.

„I novorođenčad! Dvadeset pet kuna, tata!“

Duboko je udahнула i sklopila oči. Ova vrućina joj je pržila mozak. Proklet grad, i beton, i novci i svi koji su otišli na more. Zapravo, te gadove je trebalo dvostruko prokleti.

„Ručak je gotov.“, rekla je i okrenula im leđa. Tamo gdje bi se ona slomila, Josip bi se nasmijao. Samo je on mogao pretvoriti besparicu i traženje kovanica u fontani u lov na medvjede.

„Hvala ti.“, tiho je prozborila, znajući da ju je samo njen muž mogao čuti. Zatim je podigla glas: „Da ste smjesta ulovili te medvjede. I još nešto...“

Bacila je pogled prema njima, prekrivenih prašinom i avanturom: „Ako vas još jednom uhvatim da jedete slatkiše prije ručka, ja ću ići u lov na vas.“

Ostavila ih je u igri s tim riječima. Nadala se da će njeni muškarci uloviti mnogo medvjeda.

Neka im Grad bude milostiv.